

UZASADNIENIE

Jak wynika z analizy karty karnej skazanego, akt sprawy i dołączonych odpisów wyroków A. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 28 czerwca 2012 roku w sprawie II K 166/09 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 roku w sprawie XI Ka 940/12, za czyn wypełniający dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 18 marca 2009 roku na karę 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 23 marca 2009 roku do dnia 5 kwietnia 2009 roku oraz od dnia 18 sierpnia 2009 roku do dnia 30 sierpnia 2009 roku.

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 194/12, za czyny z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnione w dniu 4 sierpnia 2009 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 12 października 2012 roku w sprawie II K 777/12 za czyn z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 27 stycznia 2012 roku na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

4. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 grudnia 2012 w sprawie IV K 225/12 za czyn:

- z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 23 listopada 2011 roku na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 27 lipca 2011 roku na karę roku pozbawienia wolności oraz

- z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 lutego 2012 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Jako karę łączną orzeczono karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 listopada 2011 roku do dnia 21 grudnia 2012 roku.

5. Sądu Rejonowego w Kraśniku Wydział Zamiejscowy w O. z dnia 11 marca 2013 roku w sprawie VII K 104/13 za czyn wypełniający dyspozycję art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 30 kwietnia 2012 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

W dniu 23 stycznia 2014 roku do Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynął wniosek skazanego A. M. o wydanie wyroku łącznego. A. M. wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie II K 166/09, Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie o sygn. akt II K 194/12, Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K 225/12, Sądu Rejonowego w Kraśniku Wydział Zamiejscowy w O. w sprawie VII K 104/13 stosując przy tym zasadę absorpcji.

Podczas rozprawy sądowej obrońca skazanego wniósł o wydanie wyroku łącznego i zastosowanie pełnej absorpcji (k. 69). Oskarżyciel publiczny wniósł o rozpoznanie wniosku (k. 69).

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego, co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny może zostać wydany w stosunku do osoby, która została skazana prawomocnie wyrokami różnych sądów i zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej.

Jak wynika natomiast z treści art. 85 k.k. Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k., Sąd orzeka karę łączną wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające połączeniu. Warunkiem wymierzenia kary łącznej jest więc to, aby przestępstwa ustalone różnymi prawomocnymi wyrokami popełnione zostały przez sprawcę, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wyrok i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (Wyrok Sądu Najwyższego z 4.06.2013 r. w sprawie II KK 89/13).

W omawianym układzie procesowym pierwszym wyrokiem, tj. granicznym momentem czasowym, pozwalającym na przyjęcie zbiegu realnego przestępstw jest wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia **28 czerwca 2012 roku** w sprawie **II K 166/09** (pkt 1), którym to A. M. skazany został za czyn popełniony w dniu 18 marca 2009 roku. Przed wydaniem powołanego orzeczenia A. M. dopuścił się:

- w dniu 4 sierpnia 2009 roku czynów zabronionych wyczerpujących dyspozycję art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk , za które to czyny Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 27 września 2012 roku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w sprawie II K 194/12 (pkt 2),
- w dniu 27 stycznia 2012 roku czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 k.k., za który to czyn Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 12 października 2012 roku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w sprawie II K 777/12, wykonanie której zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat (pkt 3),
- w dniach: 23 listopada 2011 roku czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., 27 listopada 2011 roku czynu z art. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w dniu 13 lutego 2012 roku czynu z art. 226 § 1 k.k., za które to czyny Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 roku wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w sprawie IV K 225/12 (pkt 4),
- w dniu 30 kwietnia 2012 roku czynu wypełniającego dyspozycję art. 226 § 1 kk, za który to czyn Sąd Rejonowy w Kraśniku Wydział Zamiejscowy w O. wyrokiem z dnia 11 marca 2013 roku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w sprawie VII K 104/13 (pkt 5).

Analiza dat popełnienia czynów i dat wydania wyroków opisanych powyżej prowadzi do wniosku, że zachodzi realny zbieg przestępstw, co do którego istnieją warunki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności.

Wyrokiem **Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie II K 166/09**, A. M. skazany został na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. **Wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie o sygn. akt II K 194/12**, skazany został na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem **Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie o sygn. akt II K 777/12** A. M. skazany został na karę roku pozbawienia wolności wykonanie której zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Wyrokiem **Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K 225/12** skazany został na jednostkowe kary pozbawienia wolności: 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, rok pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako karę łączną orzeczono karę 4 lat pozbawienia wolności. Natomiast wyrokiem **Sądu Rejonowego w Kraśniku Wydział Zamiejscowy w O. w sprawie VII K 104/13** wymierzono A. M. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy istnieją podstawy do wymierzenia kary łącznej, w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Przypomnieć należy, iż po wejściu w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), która dodała do Kodeksu karnego przepis art. 89 §1a k.k., zgodnie z którym, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że skoro przepis ten pozwala na wymierzenie bezwzględnej łącznej kary pozbawienia wolności w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, to tym bardziej, w świetle jego brzmienia, możliwe jest orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania również wtedy, gdy łączeniu podlega kara bezwzględnego pozbawienia wolności z karą pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona. Za takim wnioskiem przemawia argument a maiori ad minus z art. 89 § 1a k.k. (vide Wyrok z dnia 14 czerwca 2011 roku – IV KK 159/11, LEX 848159).

W realiach niniejszej sprawy Sąd wziął pod uwagę, iż czyn, za który A. M. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania został popełniony w dniu 27 stycznia 2012 roku (II K 777/12), a więc po dniu wejścia w życie cyt. wyżej ustawy tj. po dniu 7 czerwca 2010 roku. Również Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie IV KK 186/11 z dnia 2 sierpnia 2011 roku dopuszcza „Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., która dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, popełnione po dniu 7 czerwca 2010 roku”.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach opisanych w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 i orzekł jako karę łączną karę **7 lat pozbawienia wolności**.

Minimalna kara pozbawienia wolności, jaka mogła być wymierzona skazanemu wynosiła 3 lata i 6 miesięcy, zaś maksymalna 9 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu odpowiednią karą łączną będzie kara 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

W zakresie wymiaru kary łącznej zasadnicze znaczenie mają dyrektywy prewencyjne, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Przy karze łącznej dokonuje się globalnej oceny stopnia społecznej szkodliwości wszystkich przestępstw, za które wymierzono kary jednostkowe (wyrok SN z dnia 11.12.1980r., II Kr 388/80, LEX nr 21888). Popełnienie kilku przestępstw jest więc istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z zasady absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II A Ka 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Rozpatrując, zatem związki przedmiotowe i podmiotowe stwierdzić należy, że między przestępstwami pozostającymi ze sobą w zbiegu istnieje dość bliski związek czasowy. Czyny objęte wyrokami pozostającymi w zbiegu zostały popełnione na przestrzeni ponad 3 lat tj. pierwszy 18 marca 2009 roku a ostatni 30 kwietnia 2012 roku. Jeśli chodzi natomiast o związek podmiotowy jak i przedmiotowy popełnianych przestępstw to stwierdzić należy, iż są to przestępstwa skierowane zarówno przeciwko życiu i zdrowiu (art. 1157 § 2 kk) przeciwko mieniu (art. 280 § 2 kk) jak również przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego. Zdaniem Sądu A. M. nie zasługuje na zastosowanie wobec niego zasady pełnej absorpcji.

Sąd uznał, że tylko tak orzeczona kara będzie odebrana jako sprawiedliwa, skutkując jednocześnie utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Na fakt takiego orzeczenia kary łącznej wskazuje stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru (informacja z K. k. 20-21). Skazany jest osobą zdemoralizowaną, wielokrotnie karaną.

Okazał brak poszanowania norm prawa. Co, do osoby skazanego istnieją poważne wątpliwości jego resocjalizacji, cel orzeczonych uprzednio kary pozbawienia wolności nie został osiągnięty.

Z tych też względów przy ustalaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zastosował zasadę asperacji, to jest metodę mieszaną uznając, iż zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar jednostkowych (pochlaniaania kary łagodniejszej przez surowszą), byłoby nienależyтым premiowaniem skazanego, prowadząc tym samym do jego bezkarności za czyny objęte wyrokami II K 166/09, II K 194/12, II K 777/12 czy też VII K 104/13 , a w konsekwencji powodując, iż kara nie spełniałaby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych i to zarówno w aspekcie indywidualnym, jak i społecznym.

Sąd uwzględnił także opinię o skazanym z zakładu karnego. Zachowanie A. M. w warunkach izolacji penitencjarnej uznać należy za negatywne. Jedynie w ostatnim czasie uległo niewielkiej poprawie. Wobec osadzonego dwukrotnie stosowano środki przymusu bezpośredniego. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Wobec przełożonych bardzo często prezentuje niewłaściwą postawę i zachowanie, jest wulgarny i porywczy. Odnośnie popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie (opinia o skazanym k. 27-28).

Powyższe okoliczności obrazujące zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych pozwalają na stwierdzenie, iż A. M. angażuje się w proces resocjalizacji jedynie przeciętnie, który jednakże na obecnym etapie nie został zakończony i wymaga dalszych oddziaływań penitencjarnych. Trzeba mieć również na uwadze, że skazany przebywa w zakładzie karnym nie po raz pierwszy.

Tak ukształtowana kara łączna pozbawienia wolności winna w sposób należyty uświadomić skazanemu nieuchronność kary, spełniając w ten sposób cele wychowawcze i zapobiegawcze. Jednocześnie w sposób należyty będzie kształtować świadomość prawną społeczeństwa, spełniając swoje zadania w zakresie prewencji generalnej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres tymczasowego aresztowania oraz okres dotychczas odbytej kary z wyroku II K 166/09 tj. od 23 marca 2009 roku do 6 kwietnia 2009 roku, od 18 kwietnia 2009 roku do 31 sierpnia 2009 roku, od 19 kwietnia 2013 roku do 8 sierpnia 2013 roku, od 25 września 2013 roku do 16 maja 2014 roku oraz w sprawie IV K 225/12 w dniach od 24 listopada 2011 roku do 19 kwietnia 2013 roku

Na mocy § 14 pkt ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. kwotę 177,12 zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu.

Uwzględniając trudną sytuację finansową skazanego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił A. M. od wydatków wynikających z faktu wydania wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.